בס״ד
פרשת קרח
אויסגאבע # 23

אינדערהיים

קאר ליעס
ג. פעקעטע

א טיפע טראכטער
ש. טראכטער

א צעמענטענע

קעדי עסקעלעיד

רעסעפי Fruit Soup

אינדערהיים

10

7

בס"ד
קרח
תשפ"ו
נומער 23

ראדאקציע:
ש. טראכטער
ג. פעקעטע
ח. פ. וועבערמאן
ש. ל. פליישמאן
ח. שטיינבערג
ל. וועבערמאן
ל. סאקס
מ. פאפנהיים
ל. לב
מ. סופר
מ. פעדער

845.379.1161
136 Huschke Rd
Hurleyville NY 12747
Inderheim@bletelmagazine.com
Kinderheim@bletelmagazine.com

קול ברסלב:
212.444.9191
אידיש שטוב:
212.444.9169

ש. טראכטער

א טיפע טראכטער

דער וועג מצליח צו זיין אין היכל הקודש איז נאר אויב מען טראכט נישט?" וויל מיין טייערע חבר'טע מאנשי שלומינו וויסן. "איך ווייס אז איך האב אזויפיל קונה געווען דא, איך ווייס אז איך בין אזויפיל געשטיגן, אבער... איך שפיר אז דער איינציגסטער וועג וויאזוי מצליח צו זיין אין היכל הקודש איז אויב מען טראכט נישט; מען דארף אויפהערן טראכטן. איך בין אזא טיפע סארט מענטש, איך האב יא ליב צו טראכטן און טראכטן..."

איך פארשטיי נישט איר שאלה. אוודאי דארף מען טראכטן, אבער נישט סתם. אין היכל הקודש הערט מען נישט אויף צו טראכטן, פארקערט, מען הייבט אן צו טראכטן! אפשר הערט מען אויף צו טראכטן פון שטותים, פון וואס יענער זאגט אויף מיר, אדער פונעם שכן, אבער אוי ווי מען טראכט... מען טראכט אזויפיל פונעם תכלית, פונעם אמת, פון נצחיות, פונעם אייבערשטן, וויאזוי מען קען בעסער ווערן, און פון שמחה של מצוה. אוי, ווי מען טראכט!

"אין היכל הקודש טאר מען נישט האבן קיין אייגענע מיינונג? מוז יעדער אין היכל הקודש טראכטן דאס זעלבע?" ווער האט דיר איינגערעדט אזא שטות און נארישקייט? די שיינקייט פון היכל הקודש איז דוקא די אייגנארטיגקייט. וואו נאך אין די וועלט איז דא א פלאץ וואס איז אזוי ווייניג מצומצם צו חיצוניות? שפאציר אריין אין א היכל הקודש שול

אדער ביי א פרויען פארברענג, און איך מיין אז מען זעט דארט א סצענע וואס מען זעט נישט אין ערגעץ אנדערש. צו מיר זעט עס אויס אביסל א בחינה פון ימות המשיח, ווען דאס שפעפלע מיט'ן לייב וועלן וואוינען בשלום, ווען אלע אידן וועלן זיך ליב האבן, אן קיין חילוק וויאזוי מיר קוקן אויס.

וואס מיינט איר, ביי משיח וועלן אלע שפאצירן אנגעטון פונקט ווי דיר? ניין. עס וועלן זיין אלע סארט אידן, פון קליינע קאפעלעך ביז ירושלימ'ער קאפטנס, און משיח וועט אונז אלע אויפנעמען מיט ליבשאפט און אונז לערנען אז "עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט!" משיח וועט לערנען דעם רבינ'ס לימודים. ווי דער הייליגער רבי האט שוין געזאגט: "צווישן מיר און משיח איז נישטא קיין חילוק." נאר וואס דען? ווען משיח וועט קומען וועט שוין נישט זיין קיין בחירה, דאן וועלן שוין אלע אננעמען דעם הייליגן רבינ'ס עצות.

וואו נאך איז דא א חבורה וואס נעמט אריין יעדע שיכט און סארט פון כלל ישראל? יעדער שפירט זיך דא באקוועם אונטערן שאטן פונעם רבי'ן. טראכטן דען דא אלע דאס זעלבע? זענען דען אלע די זעלבע? "מוז מען" דא טראכטן און טון פונקט דאס זעלבע...? אוודאי נישט.

דא אין ברסלב דערמאנט מען אונז כסדר אז "זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי..." דאס איז מיין מעשה און דאס איז יענעם'ס מעשה. וואס האבן מיר צו קוקן אויף יענעם. דא אין היכל הקודש האט יעדער זייער אייגנארטיגע 'דשורני' און מיר מעסטן נישט א מענטש בכלל. דא אין היכל הקודש געט מען די עצות פאר יעדן און יעדער קען עס נעמען לויט זיין נפש.

איין זאך יא, דא, אין היכל הקודש, פרובירט מען דיר צו איבעררעדן אז דו זאלסט טועם זיין און שפירן דעם טעם פון לעבן מיט'ן אייבערשטן און טראכטן פונעם אייבערשטן. הלוואי וואלט מען געקענט זאגן אז "אלע טראכטן אייניג" (און טראכטן פונעם אייבערשטן).

אנדערע פרעגן די שאלה אביסל אנדערש... א שאלה וואס פרישע מקורבים פרעגן צומאל. צומאל האבן געוויסע חלישות הדעת דערפון. "איז אמת אז אין היכל הקודש איז אפגעפרעגט און מען טאר נישט רעדן פון 'הילינג', מען מאכט חוזק, מען מאכט 'הילינג פראסעס' (א טיפע אינערליכע הילינג פראצעס) ווי התבודדות. עס איז אזוי אינטענס, אז נישט אלע קענען עס נעמען אזוי שנעל; אסאך בלייבן ביים וויסן פון התבודדות און פון די אלע שיעורים, אבער זיי האבן עס נאכנישט טועם געווען. פאר געוויסע איז עס פשוט צו אינטענס!

עס גייט אזוי טיף, טיפער ווי די

צומאל דארף מען אזוי רעדן ווייל מען וויל דאך בשתיקה אריינשווערצן דעם רבי'נס עצות, אבער יענער קען עס נישט אננעמען אזוי 'סימפל' און פשוט. מען וויל הערן 'פאקטישע' און 'קראנטע' זאכן וואס העלפן...

עס אוועק, מען איז קעגן אריינגראבן אין דעם עבר (PAST...מען איז אזוי... איך ווייס נישט וויאזוי עס מסביר צו זיין... אפשר טעקניקל, איבערפלעכליך?")

איי... איי... דער רבי איז א סוד, און פאר וויפיל מענטשן מען וועט דאס זאגן, בלייבט עס א סוד. ווייזט אויס אז מען דארף אסאך אסאך תפילה זוכה צו זיין טועם צו זיין דעם טעם פון התבודדות.

"מען קען נישט מסביר זיין פאר א מענטש דעם טעם פון אייערשפייז," האט דער ראש ישיבה אמאל נאכגעזאגט, "אזוי אויך קען מען נישט מסביר זיין פאר א מענטש דעם טעם פון לעבן מיט'ן אייבערשטן. מען קען אים זאגן איין זאך: 'טעמו וראו', קום פאר א טעיסטינג, קום פרוביר."

איינער וואס זאגט אז אין היכל הקודש פארשטייט מען נישט צו 'הילינג' אדער צו 'טערעפי', האט נאכנישט טועם געווען דעם טעם פון התבודדות.

עס איז נישטא נאך אזא 'אינטענס איבערפלעכליכסטע מענטשן... (!!)

צומאל ווען מען רעדט מיט מענטשן וויל זיך פרעגן: "האסטו אמאל פרובירט התבודדות?"

אבער יענער וואלט דיר לכאורה געענטפערט: "יא, אוודאי. איך הער שוין שיעורים פופצן יאר."

"זייער שיין. די שאלה איז אבער... דו גייסט התבודדות יעדן טאג?"

"אוודאי... איך פארשטיי נישט וואס דו פרעגסט..." וואלט מען לכאורה געענטפערט.

עס זעט אבער אויס דא ווי א שטיקל דור הפלגה. אדער ווייסט מען נישט וואס הילינג איז, אדער ווייסטו נישט וואס התבודדות איז.

ווען איינער (אינדרויסן פון היכל הקודש) רופט אמאל, און בעט אן עצה וויאזוי ארויסצוגיין פון א פראבלעם, דארף מען מאכן התבודדות 'פענסי' מיט

נעמען ווי 'סעלף טאלק', 'מעדיטעישאן', אדער 'פינף מינוט אינטראספעקשאן' (זייט מיר מוחל מיינע טייערע שוועסטער אין ארץ הקודש, איך ווייס נישט וויאזוי מען רופט די אלע 'טשאדעלע באדעלע ווערטער' - ווי דער ראש ישיבה רופט עס - ביי אייך.)

צומאל דארף מען אזוי רעדן ווייל מען וויל דאך בשתיקה אריינשווערצן דעם רבי'נס עצות, אבער יענער קען עס נישט אננעמען אזוי 'סימפל' און פשוט; מען וויל הערן 'פאקטישע' און 'קראנטע' זאכן וואס העלפן. די מח קען נאכנישט נעמען די (גארנישט אזוי) פשוט'ע עצות, דעריבער, דארף מען עס אביסל באפיצן אין אנהייב.

אבער פאר אונז, טייערע שוועסטער, אנשי שלומינו, וואס מיר זענען זוכה צו הערן דיבורי אמת פונעם קול הצדיק דארפן מיר זיך אויפוועקן און מחזק זיין. פארוואס זוכן מיר צו טרינקען קאלירטע אומגעזונטע וואסער, ווען מען פיטערט אונז ריינע, קלארע און לויטערע קוואל וואסער?

צווישן זיך קענען מיר דאך רעדן פשוט'ע דיבורים, לויטערע דיבורים. מיר קענען זאגן: "רעד צום באשעפער, רעד צום באשעפער, פרוביר עס נאכאמאל.... רעד צום באשעפער."

"דאס איז די עצה פאר אלע עצות. אויב איינער רעדט דיר איין אז עס איז דא אן אנדערע עצה, איז ער א פארפירער," דערמאנט אונז דער ראש ישיבה כסדר.

אין היכל הקודש איז מען קעגן הילינג? אזא שקר! עס איז נישטא נאך אזא שטארקע הילינג אין די וועלט ווי אין היכל הקודש.

אין היכל הקודש ווערט מען דיר אפשר אויפוועקן דו זאלסט נישט אפגענארט ווערן פון 'סקעמערס' און פארפירער וואס קענען זיך אליין נישט העלפן, אבער מיר זענען קעגן הילינג? אדרבה, קום און זיי טועם די עצות און זאג מיר אויב דו טרעפסט א שטערקערע הילינג.

"אבער מען רעדט דאך אזויפיל פון תמימות און פאלגן. ס'איז נישט א סתירה צו 'טראכטן' און 'הילינג'?" פרעגט מיר איין טאג, א פרוי וואס האט אנגעהויבן הערן שיעורים אבער שפירט נאך א טראפ צעמישט...

אייגנטליך... הילינג... טראכטן און תמימות און פאלגן גייען האנט אין האנט. איינס גייט נישט אן די צווייטע. מען מוז האבן תמימות און פאלגן צו קענען טראכטן פון הילינג!

איך ווייס נישט וויפיל פון אייך זענען באקאנט אדער האבן שוין פרובירט 'הילינג', 'ענערדזשי', אדער 'טערעפי' איידער מען איז אנגעקומען צום רבי'נס טערעפי. אבער דאס ווייסן אלע, אפילו ווען מען גייט צו א פשוט'ן דאקטער, אז אויב דו קומסט צום דאקטער און דו לאכסט פון אים נאך איידער דו הערסט אים אויס - און אפילו אויב דו הערסט אים יא אויס, אבער דו טראכסט אז אין געוויסע זאכן פארשטייסטו בעסער - איז א שאד יעדע מינוט, יעדע קוואדער, און יעדעס ווארט וואס מען רעדט דארט אין צימער.

איינער האט לעצטנס דערציילט אז זי קען זיך נישט קיין עצה געבן מיט איר טאכטער. זי צאלט א ים מיט געלט פאר טערעפי, און איר טאכטער זאגט טאקע "יא, יא", אבער זי טענה'ט אז די טערעפיסט ארבעט זיך נישט אויס. און די סיבה איז טאקע ווייל איר טאכטער וויל נישט מקבל זיין, און וויל נישט 'טראסטן. זי לאכט זיך שטילערהייט אויס.

דער גרעסטער און טייערסטער טעראפיסט אויף דער וועלט וועט דיר נישט קענען העלפן מאכן א קליינע קליינע טויש אין דיין לעבן אויב דו טראסט אים נישט, אויב דו בייגסט נישט איין דיין קאפ און פאלגסט אין אנהייב, אפילו דו פארשטייסט באמת נישט.

כדאי טערעפי זאל ארבעטן מוז צוערשט זיין א טראסט. אין אידיש, אין אונזער שפראך: תמימות און ביטול.

להבדיל, ווען מיר רעדן פון דעם רבי'נס טעראפי, פונעם שכל און די הייליגע דיבורים פונעם ראש ישיבה שליט"א, מוז אוודאי זיין תמימות. (תמימות איז דאס ווייטסטע פון נארישקייט; תמימות איז געמאכט פאר קלוגע און טיפע מענטשן!) מען מוז קענען טראסטן און פרובירן און נאכדעם וועסטו זאגן אויב עס ארבעט אדער נישט.

אז דו קומסט שוין יא דא, אבער דו פארשטייסט און ווייסט שוין אלעס און דו האסט עס שוין "ארויס", איז דאך ממש א שאד. אז דו זיצסט שוין יא אין אפיס פון דעם גרעסטן פראפעסאר, בייג איין דיין קלוגן קאפ און הער אויס.

אויב ביסטו טאקע אזוי קלוג, דארפסטו דאך אליין פארשטיין אז א מענטש קען נישט אלעס פארשטיין. אויב ביסטו אזוי קלוג, דארפסטו וויסן אז מען קען אלעמאל ווערן קלוגער.

נו, פארוואס זאלסטו נישט פרובירן? אפילו אויב די עצה זעט דיר אויס פארצייטיש, יאנטשי אדער צוריקגעשטאנען, פרוביר עס. וואס האסטו צו דערלייגן? און אז דיינע חבר'טעס וואס גייען צו קורסן רעדן העכערע און מער מאדערנע ווערטער וואס קלינגען אזוי "קלאסיש", איז וואס? דער עיקר דארף מען קוקן אויף די רעזאלטאטן, אויף וואס מען האט אין די האנט. צאלן געלט און רעדן הויעכע ווערטער, העלפט נישט אין שלום בית, חינוך אדער א לעבן מיט'ן באשעפער.

דאס איז נישט קיין רעקלאמע... קיינער האלט דיר נישט אפ. אז דו ווילסט פרובירן די טייערע קורסן, וועט דיר קיינער נישט אפהאלטן. אין היכל הקודש זאגט מען דיר נישט וואס צו טון; מען אפפערט דיר שכל, מען אפפערט דיר שיעורים. אויב דו ווילסט טועם זיין,

גרייט מען דיר אן א שולחן עורך. אויב נישט, ווערט מען נישט ברוגז. מען האט דיר ווייטער זייער ליב!

נאר איין זאך, אלס א עצה טובה (דו מוזסט נישט, עס איז נישטא קיין שומר הפתח און מען שרייבט נישט אונטער קיין קאנטראקט פארן הערן שיעורים אדער ליינען "עצתו אמונה"): אויב דו ווילסט אויספרובירן און זען אויב די הילינג פון היכל הקודש האט א ממשות, דאן פאלג מיט תמימות.

> מען אפפערט דיר שכל, מען אפפערט דיר שיעורים. אויב דו ווילסט טועם זיין, גרייט מען דיר אן א שולחן עורך. אויב נישט, ווערט מען נישט ברוגז. מען האט דיר ווייטער זייער ליב!

מענטשן געבן אוועק אזויפיל צייט - טעג, וואכן און יארן פונעם לעבן - צו פרובירן יעדע עצה און יעדן מהלך וואס וועט זיי ברענגען צו ווערן א "בעסערע מענטש".

אפשר ווילסטו פרובירן אוועקצוגעבן איין חודש, אדער אפילו אביסל מער, וואס דו וועסט פאלגן - אבער באמת פאלגן - ווי א תם? (טראכט ווייטער... טיף טיף, נאר טראכט אז דו ווילסט פאלגן מיט א טיפקייט...)

הער אויס א שיעור און זיי זיך מתבודד עטליכע מינוט, אבער באמת, נישט די סארט ווי "איך רעד א גאנצן טאג צום אייבערשטן".

לאמיר פאלגן דעם ראש ישיבה און נעמען 'איין מינוט' א טאג. צעטייל די מינוט: צוואנציג סעקונדעס דאנקען, צוואנציג סעקונדעס בעטן, און צוואנציג סעקונדעס איבערבעטן דעם אייבערשטן.

און אז דו האסט אביסל מער צייט און דו קענסט זיך מער מתבודד זיין, אויסשמועסן און דערציילן, מה טוב ומה נעים! דעמאלטס וועסטו טאקע קענען באמת אויספרובירן דעם מעטאד, די טעראפי, די GROWTH PROCESS, די הילינג און די INTERNAL CHANGE (אינעוויינייגסטן טויש).

מיר דארפן זיך אויפוועקן און זיך אויפפרישן; מיר דארפן ווערן פריש מקורב. אשרינו אז מיר ווייסן פון אזא רבי'ן, אשרינו אז מיר זענען זוכה צו לעבן מיט אזא ראש ישיבה וואס ברענגט אראפ די עצות אזוי פשוט פאר אונז עס צו קענען פארדייען.

טראכטן? ווודאי זאלסטו טראכטן. דו זאלסט טיף און גוט טראכטן און איבערטראכטן. טראכט פון די שכל וואס מען גיט דיר דא; טראכט פון תכלית און פונעם אייבערשטן.

הייב אן גיין א שפאציר מיט'ן אייבערשטן. יעצט ווען די וועטערס זענען אזוי געשמאק, טרעף זיך א שטיל ווינקל וואו צו גיין, צי אויף דיין פארטש, אדער ארום די גאס, אדער אפילו נאר ביים פענסטער פון דיין שטוב, אויב דו וואוינסט אין א געדיכטע געגנט... און דערצייל אים אויס דיין ווייטאג, דיין עבר, דיינע ספיקות, דיין זארג, דיינע נארישע מחשבות וואס דו קענסט קיינעם נישט דערציילן, דיינע דורכפעלער וואס דו ווערסט רויט ווען דו דערמאנסט זיך, דיינע קאמפלעקסן, דיינע חלומות, דיינע דמיונות, דיינע שיטות און דעות, דיין ווייטאג פון אלס קינד, דיין מוטלאזקייט, דיין אויסגעלאשענע שלום בית, דיין פחד פאר'ן צוקונפט, דיינע בלבולים און חלישות הדעת, דיין קנאה וואס בייסט דיר און דו שעמסט זיך אפילו מודה צו זיין.

און גיי אריין נאך טיפער... דערצייל אים וואס דו ווילסט זיין, וואס דו חלומ'סט צו ווערן.

און גיי נאך טיפער...

דערצייל אים דיינע רצונות און שאיפות, דיין אמת'ע אמת'ע טיפע... טיפערע... טיפערע.... אינערליכקייט. דיין אמת'ע אמת... אז באמת ווילסטו לעבן נאר פאר'ן אייבערשטן. און באמת, אונטער דיין פארשטיינערטע הארץ ליגט א הארץ וואס גיסט זיך פאר'ן אייבערשטן; דארט אינעווייניג ליגט א הארץ וואס וויל זוכה זיין צו זיין גוט און ערליך און אויפשטעלן ערליכע הייליגע דורות...

און גיי נאך טיפער...

און זאג: "אייבערשטער, איך וויל גארנישט. איך וויל נאר דיר... 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ'... איך דארף נישט קיינעם... נאר דיר באשעפער אליינס... נישט די וועלט און נישט יענע וועלט, נאר דיר באשעפער אליינס!"

זאגט מיר, טייערע שוועסטער: אין היכל הקודש הערט מען אויף צו טראכטן, אדער מען הייבט ערשט אן צו טראכטן? האסטו שוין אמאל געטראכט "אזוי טיף?"

ג. פעקעטע

קאר ליעס

יענקל פארט ארויס פון קאר דילער מיט'ן נייעם קאר. עס איז זיך גאנץ גוט געפארן, גלאטיג-געשמירט.

דאס מאל האט זיך יענקל ערלויבט א שטיקל אפגרעיד מיט זיין קאר, וואס ער ניצט דא רוב טאג אלס ביזנעסמאן אויפן ראוד. וויבאלד עס קומט אים אויס צו פארברענגען אסאך שעות אין זיין קאר, האט ער זיך געמאכט א חשבון אז ער וועט אריינלייגן די ביסל איבריגע פאר דאלער צו אפגרעידן די קאר מיט באקוועמע פיטשעוועקס, וויבאלד עס דינט דאך אלס זיין טעגליכע אפיס וואו ער דארף פארן פון איין פלאץ צו די אנדערע.

עס האט זיך גאנץ גוט געשפירט דעם חילוק פון זיין פאריגע קאר צום יעצטיגן אפגרעידעד לאקזשורי קאר. עס איז פיל העכער און מאכט אים שפירן קעניג אויפן וועגן. אזוי אויך איז עס ברייטער און האט מער פלאץ פאר זיינע צעטלעך, פאפירן, פעדערן, קאווע, טעלעפאן, און אזוי ווייטער, אלעס וואס ער דארף האבן זיך צו באנוצן מיט דורכאויסן טאג.

יענקל לאזט ארויס א פריילינכן "שכח אייבערשטער", שעפשעט תפילת הדרך, און מ'פארט.

ביים אנקומען אהיים האט אים עפעס געקיצלט.

ער קומט ארויס פון זיין קאר נישט גלייבענדיג וואס ער זעט. 'איך יענקל, א פשוט'ער סוחר, פאר ארום מיט אזא אויפגעריסענע קאר, כ'וויל דאך נישט אויפרייסן יענעמ'ס אויגן, כ'וויל נישט ברענגען קיין קנאה אויף מיר, אבער איך דארף דאך האבן דעם קאר לצורך

באקוועמליכקייטן און נויט ביים זיכן צו ברענגן פרנסה'.

שפעטער ווען יענקל איז ארויסגעגאנגען צו מעריב, האט אים ווידער געקיצלט די גלאנץ פון זיין נייע קאר. אמת ער איז בארעכטיגט עס צו האבן, אבער וואס פעלט אויס אז יענער זאל פון דעם האבן קאפ וויי און בויך דרייעניש.

ס'איז אזוי אריבער אפאר טאג, און יענקל האט שוין פארלוירן בכלל 'די היי' וואס קומט מיט מיט יעדע נייע זאך.

(ווי דער ראש ישיבה האט לעצטנס אויסגעשמועסט ביי א שיעור, אז ווי לאנג קען א מענטש זיין פרייליך מיט א גשמיות'דיגע זאך? נאר אזוי לאנג ווי מ'האט עס נאכנישט, מ'ווארט דערויף, מ'קוקט ארויס ווען וועל איך שוין יענץ באקומען, אבער איין מאל מ'באקומט עס שוין, גייט דאך די גאנצע שמחה דערפון ארויס, מ'האט דאך שוין די זאך, דארף מען יעצט ארבעטן אויף אמת'ע שמחה מיט די 'שלא עשני גוי' און די נקודות טובות וואס יעדער איד פארמאגט אין זיך.)

די טעג זענען געלאפן, און די קאר איז געווארן א חלק פון יענקל'ס טעגליכע לעבן, ער איז שוין געווארן צוגעוואוינט דערצו. פון צייט צו צייט אבער, ווען ער איז ארויסגעקומען פון בית המדרש און זיך דערזען וואקן צו דעם הויכן געפוצטן קאר וואס האט אזוי אנדערש ארויסגעשטארט ווי די אנדערע קארס וואס זענען דארטן געווען געפארקט אין די פארקינג לאט פון די שול, פלעגט אים עס דאך שטעכן, 'וואס פעלט מיר אויס א שלעכטן אויג'?

איין טאג, איינע פון יענקל'ס קינדער האבן געהאט א פראגראם אין די דעי קעמפ פון חדר, ווי מ'האט געמאכט א טאג פאר די יונגלעך זיך אויסצולופטערן מיט א געשמאקע באלל געים.

ס'איז געווען א קאלער-וואר קאמפעטישן ווי די יונגלעך האבן זיך גוט אויסגעגעבן זייער געזונטע ענערדזשי אין די זומער טעג.

פרייליכערהייט איז זיין זון הערשל אהיימגעקומען מיט די בעדזש פון זייער טיעם פון קאליר-וואר וואס האט געוואונען די באלל געים.

הערשל ווייזט פאר זיין טאטע מיט שטאלץ אז היינט ביים שפילן האט זיין טיעם געוואונען, און ער איז געווען פון די לעצטע פאר קינדער וואס האבן געהאלפן מאכן דעם געווינס. "טאטי," רופט ער אויס, "איך האב אהיימגעברענגט אן אויסצייכענונג פון די שפיל וואס מ'האט געטיילט אין די זומער קעמפ, ס'איז א מאגנעט מיט די סימבאל פון אונזער טיעם וואס האט געוואונען די באלל געים."

ער נעמט ארויס פון טאש א מאגנעט וואס האט אויף דעם א באלי אויפגעשריבן מיט די נאמען פון זיין טיעם וואס האט געוואונען.

יענקל האט געגעבן די אויפמערקזאמקייט פאר זיין זון און באזייטיגט די מאגנעט. שפעטער ווען ער איז ארויסגעלאפן כאפן מעריב, האט ער באמערקט ווי דער מאגנעט קלעבט אויף די טראנק פון זיין קאר.

'זאל זיין אזוי', טראכט ער צו זיך, 'די געשפיצטע אויסגעפוצטע קארס לאזן דאך נישט צורירן דערצו, איך וויל דאך טאקע דאס, אז מיין קאר זאל נישט אויסזען אזוי געפוצט און אזוי שטעכיג, זאל עס האבן אזא אנגעקלעבטע אויסגענוצטע אויסזען', שמועסט ער זיך אויס אין זיין אייגענעם מח.

א קלאפ אין רוקן.

יענקל געבט זיך א דריי אויס.

חיים, א באקאנטער פון געגנט, צעשמייכלט זיך, און זאגט, "יענקל" מיט גאר אן ערענסטע שטימע, "איך פארשטיי דיך נישט. וואס טראכטסטו? וואס איז דיין חשבון? דו ווייסט אז דו ביסט נאר צוויי קאר ליסעס אוועק פון שידוכים. דו האלטסט שוין באלד אין די פרשה פון שידוכים ביי די קינדער, פארוואס קלעבסטו אזא סטיקער אויף דיין קאר? וואס וועט מען זאגן אויף דיר? וואס וועט מען טראכטן פון דיר ביי שידוכים? דו דארפסט טראכטן וואס דו טוסט! ביז היינט האט עס אויסגעקוקט גוט, ווי די האסט עס, די מאכסט עס, ביסט פון די בעסערע חברה, אבער אז דו פארקלעבסט דיין קאר, וועט מען זיך רעכענען דערמיט ביי שידוכים. דארפסט זיך בעסער היטן."

שטעלט אייך פאר, א מענטש לעבט זיך אפ זיין זיבעציג, אכציג יאר דא אויף די וועלט מיט נאר איין מחשבה!

וועלכע מחשבה איז דאס?

ווילסטו געפעלן די שכינה, אדער ביסטו דא צו געפעלן דיין שכנה?

"ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה"

צוליב די גרויסע נאכפראגע
טוען מיר פארשטעלן אונזער נייע

שבת גליונות
מעגא פעקעדזש

וואס וועט צושטעלן א ריכטיגע עונג שבת פאר די גאנצע משפחה,
קינדער און ערוואקסענע, מענער און פרויען צוגלייך
מיט לייען מאטריאל אנגעפולט מיט אמונה, מידות טובות, עצות און חיזוק

גאראנטירט בעז"ה
אנצוקומען אויף שבת קודש
געשיקט דורך UPS

דער פעקעדזש רעכענט אריין:

עצתו אמונה
קרית ברסלב בלעטל
גליון היכל הקודש
גליון שיעורי חינוך

מען קען זיך אויך איינשרייבן צו באקומען
נאר די בית נצחי אדער עצתו אמונה

רופט שוין זיך איינצושרייבן:
718-387-2691 *3
אימעיל צו:
subscribe@kerenhadfusa.org

IDEA. 8457769664

Fruit Soup

S. LEVY

רעסעפּי פונדערהיים

INGREDIENTS

10 peaches
20 plums (preferably red)
1 bag fresh cherries
Sugar to taste if desired

DIRECTIONS

Place pitted peaches and plums into pot.
Fill pot with water till it reaches to about half of the fruits.
Cook on low flame for about an hour. When cooked and fully soft blend soup.
Add pitted fresh cherries (cherries don't end up being cooked just put into pot when soup is hot)
Serve chilled and or slushy! Enjoy!

קאלטע זופ?

מ׳עסט הייסע זופ, אזוי ווייס איך און שוין, דריי מיר נישט קיין קאפ

אמאל טוט מען אנדערש!!! ווי מען פארשטייט, אזוי האט מען הנאה

א קאלטע ווארטאריסרעדן צום אייבערשטן?

מ׳רעדט נאר ווען מ׳האט א ווארעמע געפיל?

אויב וועסטו ווארטן אויף ווארעמע געפיל צו דינען דעם אייבערשטן, קען זיין וועסט זיך זען פארפאסן גן עדן אויף די וועלט!

א צעמענטענע קעדי עסקעלעיד

מ. פעדער

דער זייגער ווייזט שוין אן אויפן נומער אכט. יאסל יאגט אונטער זיין קאר, פארנדיג אין די גאסן וועלכע ווערן שוין טונקעלער; אויסגעמוטשעט נאך א שווערן טאג ארבעט, האפט ער ווי שנעלער אנצוקומען אהיים, כדי צו קענען אביסל אראפלייגן זיינע מידע ביינער.

יאסל האט טאג-טעגליך ביטער שווער געארבעט. ער האט נעבעך נישט געוואוסט פון דעם וואס דער ראש ישיבה לערנט אויס די יונגעלייט: אז עס איז נישטא עפעס וויכטיגער ווי אהימצוקומען פארברענגען מיט די ווייב און קינדער. ער פלעגט עס אנקוקן ווי א איבעריגע זאך, א שאד די צייט; מען קען דאך אין די צייט מאכן נאך אפאר דאלער.

און אזוי, אויסגעמוטשעטערהייט נאך א טאג פון נאכלויפן געלט, זיצט ער שוין אין זיין קאר אויפן וועג אהיים. "נאך עטליכע גאסן און מען קומט שוין אן," טרייסט ער זיין אלטע קאר, וואס שטרענגט זיך אן מיט אלע כוחות ווייטער צו פארן.

ביז עטליכע מינוט זענען זיי שוין דארט. יאסל זוכט זיין באשטימטן פארקינג ספאט, און ער ווערט ערשטוינט דערזעענדיג א קאר פארקן אויף זיין פלאץ; און נישט סתם א קאר, נאר א גרויסע 'קעדי עסקעלעיד'. יאסל גייט ארויס פון זיין קאר מיט א בייזן פנים. ער פירט אריבער זיין בליק פון זיין נעבעכדיגן קאר צו די גרויסע פראכטפולע קאר אויף וועלכע ער קען בלויז חלומ'ען, און זיין כעס צינדט זיך אן.

"ווער מיינט ער אז ער איז?" רעגט ער זיך אויף, "ווייל ער האט אן 'עסקעלעיד' מיינט ער אז ער איז דער בעל הבית? ער מיינט ער קען אוועקנעמען יענעמ'ס באשטימטע פארקינג?"

יאסל פלאקערט פאר כעס; ווען ער קען ווען, וואלט ער צופיצלט די קאר אויף שטיקלעך. ער קוקט זיך ארום און זעט א ריזיגע צעמענט-טראק שטיין בלויז עטליכע פיס אפגערוקט פון אים.

יאסל קאכט פאר אויפרעגעניש און כאפט אפילו נישט וואס ער טוט.

ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המידות, אות כעס): "כל הכועס חכמתו מסתלקת" - בשעת א מענטש רעגט זיך, פארלירט ער זיין דעת, זיין שכל און זיין ישוב הדעת.

ער גייט צו צום צעמענט-טראק, שלעפט ארויס דעם פייפ און נעמט זיך גיסן צעמענט, באדעקנדיג די קאר פון קאפ ביז פיס. ערשט נאכדעם וואס מען האט שוין מער נישט געקענט זען קיין איין שטיקל פון די קאר, האט זיך זיין צארן אביסל אפגעשטילט. ער אטעמט אפ, דרייט זיך אויס און הייבט אן ארויפצוגיין די סטעפס צו זיין הויז.

ער געבט א קליינע קלאפ אין טיר, ווי פארוואונדערט ווערט ער זעענדיג זיין גאנצע משפחה: אלע זיינע חתונה געהאטע זון און טעכטער זיצן ביי א הערליך געדעקטן טיש, און אין שטוב הערשט א יום-טוב'דיגע שטימונג. באלאנס הענגען פונעם דאך און גרויסע "מזל טוב" סיינס שרייען ארויס צו אים פון יעדן ווינקל.

'וועלכע ספעציעלע טאג געפאלט היינט?' טראכט ער צו זיך אינגאנצן צומישט. ער האט זיך אבער נישט געדארפט פלאגן צו לאנג, ווייל ער האט שוין באקומען דעם ענטפער דורך זיין ווייב און קינדער'ס פילע וואונטשן לכבוד זיין פערציגסטן געבורטסטאג.

יאסל באטראכט די באצירטע סיינס, באדאנקט זיך שיין פאר די סורפרייז וואס מען האט אים אנגעגרייט, און פילט זיך ממש ווי פרעה ביי זיין געבורטסטאג.

"און יעצט קומט די מתנה," שמייכלט זיין ווייב.

"טאטי, דו ווייסט וואס מען האט דיר געקויפט?" פרעגט זיין יונגסטער זון מיט שטראלנדע אויגן, "זאל איך דיר אויסזאגן?"

יאסל ווערט שוין נייגעריג.

דער זון קען זיך שוין מער נישט איינהאלטן: "מיר אלע אינאיינעם האבן דיר געקויפט עפעס וואס דו חלומ'סט שוין לאנג צו האבן! דו קענסט גיין אונטן עס זען, עס ליגט אויף דיין באשטימטן פארקינג..."

יאסל ווערט שווארץ פאר די אויגן; ער פילט ווי ער חלש'ט אוועק. יא, צוליב אביסל כעס און צוליב זיך נישט קענען באהערשן, האט ער אלעס פארלוירן. זיין גרעסטע גליק האט ער חרוב געמאכט מיט די אייגענע הענט.

די מעשה איז טאקע נישט עכט פארגעקומען, אבער באמת קען זיך די זעלבע מעשה אפשפילן ביי אונז אינדערהיים. טאקע אן קיין 'עסקעלעיד', אן קיין צעמענט-טראק, און אן קיין געבורטסטאג, אבער דאך האט עס אסאך ענליכקייטן.

לאמיר נעמען א פרוי וואס ווארט אינדערהיים אויף איר מאן; דאס עסן איז שוין גרייט, זי זיצט און ווארט, אבער 'ואיננו' - ער איז נישט דא. זי קען אפמאכן צו ווערן ברוגז און זיין באבלאזן, און זי קען אפילו האבן די פולע רעכט, אבער למעשה גייט זי נאר דערלייגן דערפון. זי גייט מיט די אייגענע הענט חרוב מאכן איר טאג.

אנשטאט זיי זאלן קענען זיצן געשמאק, עסן סאפער, שמועסן און פארברענגען, גייט יעצט די גאנצע אטמאספער אין שטוב ווערן אומבא'טעמ'ט. אבער א קלוגע פרוי וואס וועט זיך באהערשן, וועט האבן א געשמאקע שטוב און א גוטע אטמאספער אינדערהיים; זי גייט נאר פארדינען דערפון.

ווייל ווען מען האט סבלנות, דערלעבט מען צו זען שיינע זאכן.

איך האב אמאל געהערט א הערליכע שיעור פון מרת היילפרין תחי' וואו זי רעדט איבער דעם ענין, און זי ערקלערט עס אזוי:

שטעל דיך פאר אז דו ווייסט אז דיין מאן קומט היינט שפעט אהיים ווייל ער איז געגאנגען קויפן א מתנה פאר דיר, וואלטסטו אים זיכער אפגעווארט מיט א שמייכל טראץ זיין שפעט קומען

און אז ער האט דיך נישט געקויפט א מתנה, קומט אים שוין אזא קאלטע קבלת פנים?

בעצם איז די פרוי די 'עקרת הבית' - דער עיקר פון דעם שטוב. אויב די פרוי איז קלוג און זי האט סבלנות, פארדינט די גאנצע שטוב דערפון. ווען די פרוי איז פרייליך ווערט דער מאן אויך פרייליך, און אז די קינדער זעען אז די טאטע און מאמע זענען פרייליך, ווערן זיי אויך פרייליך.

איך האב געזען א בריוו אין 'עצתו אמונה' (פרשת אמור תשפ"ו) וואו דער ראש ישיבה שרייבט פאר א פרוי: "**אז איר וועט זיין פרייליך – וועט זיין א ברכה אין שטוב. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כ"ט): 'כי עיקר העשירות על ידי האשה', אז די פרוי – זי איז מזכה די שטוב מיט שפע. דורך זיין פרייליך, דורכ'ן קוקן גוט אויפן מאן, און דורך זיך מבטל זיין צום אייבערשטן.**"

זעהט מען פון דעם, אז אויב א פרוי איז קלוג, זי דערהאלט זיך זי האט סבלנות, ברענגט זי אויפן גאנצן שטוב פיל שפע און ברכות, און זי האט א שיינע לעבן.

וויאזוי קען מען זוכה זיין צו דעם? דורך דעם וואס מען געבט זיך איבער צום אייבערשטן, מען וויל גארנישט און מען דארף גארנישט, נאר וואס דער אייבערשטער וויל.

'**המתן**' זענען די זעלבע אותיות ווי '**מתנה**' - אז מיר וועלן האבן סבלנות און מיר וועלן זיך דערהאלטן, וועלן מיר מיטן אייבערשטנ'ס הילף דערלעבן שיינע זאכן.

קינדער היים

"ווי אן אייגן קינד" - יארצייט

די קנאה ווערעמל
- משפחת גליק

די הארבקייט פון ביטול תורה
- א שטיקעלע ספר המדות

מיט תפילה

געמאלן דורך: **ח. וועבערמאן**

די מעשה פון תפילה ווערט גענומען פון "קול ברסלב" האטליין. לאזט אריין אייער מעשה, און די בעסטע מעשה וועט ווערן געמאלן.

מִשְׁפַּחַת גְלִיק

כאפט א בליק, ביי משפחת גליק.

מִיר הֵייבְּן צוּרִיק אָן שְׁרַייבְּן מִשְׁפַּחַת גְלִיק, אַ פְרִישֶׁע טַאלַאנְט מִיטְן נָאמֶען ח. צ. גְלִיק.

צִירִי דֶערְצֵיילְט:

אִיךְ בִּין אַזוֹי אִיבֶּערְרַאשְׁט זִיךְ צוּרִיק בַּאקֶענֶען מִיט אַלֶע טֵייעֶרֶע בְּלֶעטְל קִינְדֶער. אִיךְ הָאבּ זִיךְ אַזוֹי גֶעבֶּענְקְט.

נֶעכְטְן אוֹיפְ'ן וֶועג אַהֵיים פוּן סְקוּל הָאבּ אִיךְ גֶעזֶעצְן נֶעבְּן מַיין שָׁכֵנְ'טֶע מִרְיָם. מִיר הָאבְּן פְרַיינְטְלִיךְ פַארְבְּרֶענְגְט אוּן גֶעשְׁמוּעֶסְט. מִרְיָם הָאט מִיר דֶערְצֵיילְט וֶועגְן אַ נֵייעֶ שְׁפִּילְצֵייג וָואס אִיר מַאמֶע הָאט אִיר גֶעקוֹיפְט. "דוּ הָאסְט נִישְׁט קַיין אַנוּנְג ווִי אִינְטֶערֶעסַאנְט עֶס אַרְבֶּעט," הָאט מִרְיָם דֶערְצֵיילְט מִיט גְלַאנְצִיגֶע אוֹיגְן.

"וֶוען מֶען קְוֶועטְשְׁט דִי קְנֶעפְּל אִין דִי זַייט, הֵייבְּט אָן פְלִיעֶן פִינְף בְּאַלְס אוֹיף אַנְדֶערֶע וֶועגְן, עֶס מַאכְט לֵייטְס, פְרֶעג בֶּעסֶער נִישְׁט."

אַזוֹי אִינְמִיטְן שְׁמוּעֶסְן הָאבְּן מִיר בַּאמֶערְקְט אַז מִיר דַארְפְן שׁוֹין אַרָאפְּגֵיין פוּן בָּאס. מִרְיָם אִיז אַהֵיים מִיט טַאנְצֶעדִיגֶע טְרִיט, וֶוען אִיךְ שְׁלֶעפּ זִיךְ אַזוֹי שְׁטַאטֶערְהֵייט.

ווִי אַן אַלְטֶע בַּאבֶּע גֵיי אִיךְ אַרוֹיף דִי טְרֶעפּ צוּ אוּנְזֶער הוֹיז, וֶוען פְּלוּצְלִינְג גֶעבּ אִיךְ זִיךְ אַ שְׁטֶעל אָפּ. "אֵיין מִינוּט, צִירִי," הָאבּ אִיךְ גֶעזָאגְט צוּ זִיךְ אַלֵיין, "וָואס הָאט דָא פַּאסִירְט? דוּ בִּיסְט מִיט אַפָּאר מִינוּט צוּרִיק גֶעוֶוען אַזוֹי פְרֵיילִיךְ, אוּן יֶעצְט שְׁלֶעפְּסְטוּ זִיךְ אַזוֹי טְרוֹיעֶרִיג אוּן אוּמֶעטִיג."

אִיךְ בִּין גֶעבְּלִיבְּן שְׁטֵיין אוֹיפְ'ן אוֹיבֶּערְשְׁטְן טְרֶעפּ, אוּן שְׁטִילֶערְהֵייט עֶס אוֹיסְגֶעשְׁמוּעֶסְט מִיטְ'ן אֵייבֶּערְשְׁטְן. "הֵיילִיגֶער בַּאשֶׁעפֶער, אִיךְ בִּין פְּלוּצְלִינְג גֶעוָוארְן אַזוֹי טְרוֹיעֶרִיג. וָואס הָאט פַּאסִירְט מִיט מִיר?" אִיךְ בִּין יֶעצְט אַרָאפּ פוּן דִי בָּאס נָאכְן גֶעשְׁמַאקֶערְהֵייט פַארְבְּרֶענְגֶען מִיט מִרְיָם. זִי הָאט מִיר דֶערְצֵיילְט... פְּלוּצְלִינְג הָאבּ אִיךְ פַארְשְׁטַאנֶען. מִרְיָם'ס נֵייעֶ שְׁפִּילְצֵייג! אֲהָהּ! מִן הַסְתַּם הָאט דִי קִנְאָה וֶוערֶעמְל אַרַיינְגֶעקְרָאכְן בַּיי מִיר אִין הַארְץ.

קִנְאָה אִיז אַזוֹי גֶעפֶערְלִיךְ, הָאבּ אִיךְ זִיךְ דֶערְמַאנְט וָואס מַיין לֶערֶערִין מָרַת כֹּהֵן הָאט נֶעכְטְן גֶעשְׁמוּעֶסְט, אַז דֶער הֵיילִיגֶער רֶבִּי זָאגְט אִין סֵפֶר הַמִידוֹת אַז דִי בֵּיינֶער צֶעגֵייעֶן דוּרְךְ קִנְאָה.

"דֶער רֹאשׁ יְשִׁיבָה אִיז עֶס מַסְבִּיר", הָאט מָרַת כֹּהֵן עֶרְקְלֶערְט, "אַז וֶוען אֵיינֶער אִיז נִישְׁט צוּפְרִידְן מִיט וָואס עֶר הָאט, אוּן עֶר אִיז שְׁטֶענְדִיג מְקַנֵא אַנְדֶערֶע, אִיז זַיין לֶעבְּן אִים נִישְׁט אִינְטֶערֶעסַאנְט, אוּן

ח. צ. גליק

עֶר װֶוערְט אָפְּגֶעשְׁוַואכְט״.

אִיךְ פַּארְשְׁטֵיי שׁוֹין! אַנְשְׁטָאט קוּקְן אוֹיף אַלֶע שֵׁיינֶע שְׁפִּילֶערֵייעֶן וָואס אִיךְ הָאבּ יָא, הָאט דֶער יֵצֶר הָרָע מִיר גֶעמַאכְט קוּקְן נָאר אוֹיף מִרְיָם׳ס מֶעכְטִיגֶע שְׁפִּילְצֵייג וָואס אִיךְ הָאבּ נִישְׁט.

״אֵייבֶּערְשְׁטֶער, אִיךְ דַאנְק דִיר אַז דוּ שִׁיקְסְט מִיר גוּטֶע שְׁפִּילְצֵייג. אִיךְ בֶּעט דִיר טַאטֶע, הֶעלְף אִיךְ זָאל אֵייבִּיג זַיין נָאר פְרֵיילִיךְ אוּן קֵיינֶעם מְקַנֵא זַיין״.

פְּלוּצְלִינְג הָאבּ אִיךְ גֶעפִילְט מֶער בְּכֹחַ, אוּן מִיט אַ שְׁמֵייכְל בִּין אִיךְ אַרַיין אִין הוֹיז בַּאגְרִיסְן מַיין מַאמֶע.

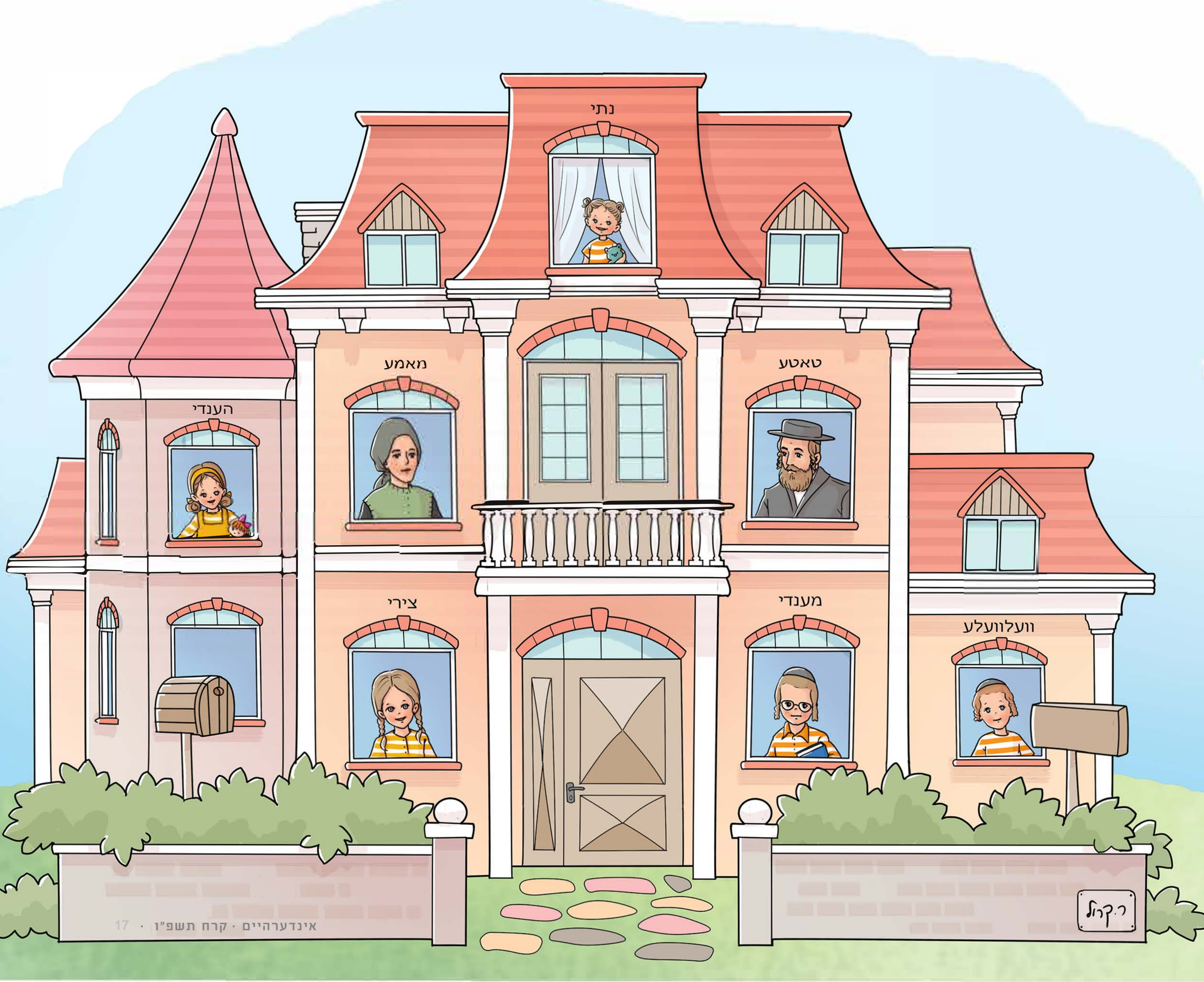

שרייב טישל

הייב אן אריינצופילן יעדע ליין פון אויבן ביז אונטן צו זען א בילד פון **מוהרא"ש זי"ע**

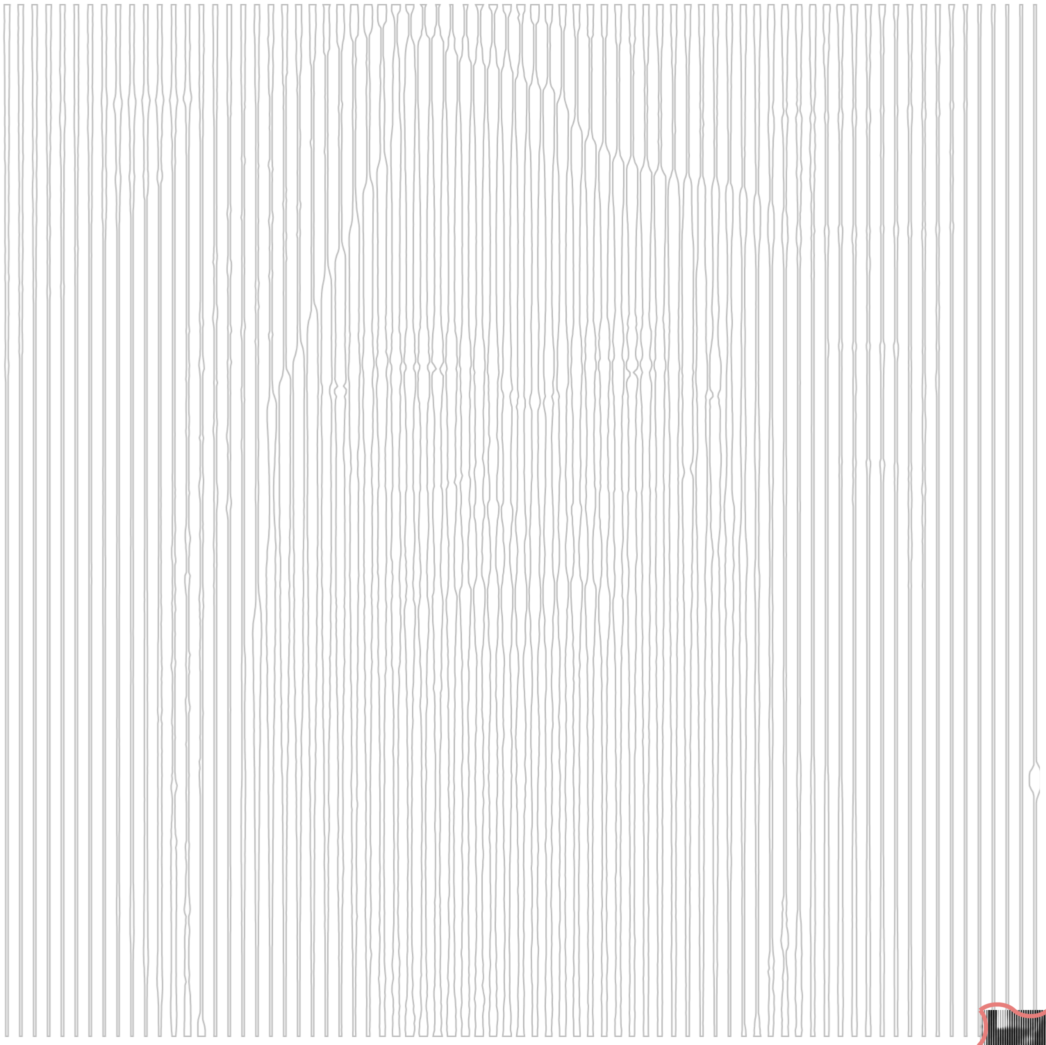

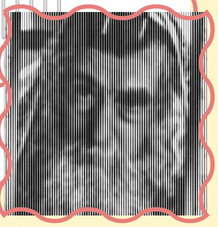

בילד פון פארגאנגענע וואך: **דער הייליגער ריבניצ'ער זצ"ל**

שיק אריין צום קינדערהיים ווי שיין דו האסט געקאלערט דעם פעידזש
און די שענסטע וועלן אריינגיין אין די קומענדיגע בלעטלעך אי״ה

יאָרצייט

דער הייליגער רבי
שלמה באבוב'ער
זי"ע

יארצייט:
ר"ח תמוז

פַּארְגַאנְגֶענֶעם דִינְסְטָאג, רֹאשׁ חוֹדֶשׁ תַּמוּז, אִיז גֶעפַאלְן דִי יָארְצַייט פוּן דֶעם גְרוֹיסְן צַדִיק, דֶער עֶרְשְׁטֶער בָּאבּוּב'עֶר רָב, הרה"ק רֶבִּי שְׁלֹמֹה זצוק"ל.

אִין דֶעם יוּנְגְן עֶלְטֶער פוּן אַכְט יָאר אִיז זַיין הֵיילִיגֶער טַאטֶע רֶבִּי מֵאִיר נָתָן, אַ זוּן פוּן דֶעם הֵיילִיגְן צַאנְזֶער רָב, נִפְטָר גֶעוָוארְן. זַיין הֵיילִיגֶער זֵיידֶע הָאט אִים גֶערוּפְן צוּ זִיךְ אוּן אִים גֶעזָאגְט: "הַיינְט אִיז אַ גְרוֹיסֶער טָאג; הַיינְט וֶועסְטוּ אָנְהֵייבְּן צוּ זָאגְן 'יִתְגַדֵל וְיִתְקַדֵשׁ שְׁמֵי' רַבָּה'!"

נָאךְ דִי פְּטִירָה פוּן זַיין הֵיילִיגְן טַאטְן אִיז זַיין מַאמֶע, דִי רֶעבֶּעצִין בֵּילָא ע"ה, וֶועלְכֶע אִיז גֶעוֶוען אַ גְרוֹיסֶע צַדֵיקֶת, גֶעפָארְן וואוֹינֶען נֶעבְּן אִיר הֵיילִיגְן טַאטְן, רֶבִּי אֱלִיעֶזֶר דְזְשִׁיקָאוֶוער זצ"ל. דָאס יוּנְגֶע קִינְד הָאט גֶעוואוֹינְט בַּיי זַיין זֵיידְן, אָבֶּער עֶר פְלֶעגְט אָפְט צוּרִיקְקָאמְען קַיין צַאנְז צוּם הֵיילִיגְן צַאנְזֶער רָב, וֶועלְכֶער הָאט אִים זֵייעֶר לִיבּ גֶעהַאט.

בַּיי דִי פֶערְצְן יָאר הָאט דֶער בָּאבּוּב'עֶר רָב חֲתוּנָה גֶעהַאט מִיט אַן אֵיינִיקְל פוּן רֶבִּי שָׁלוֹם קַאמִינְקֶער זצ"ל. אַ יָאר נָאךְ זַיין חֲתוּנָה (בַּיי דִי פוּפְצְן יָאר!) הָאט מֶען אִים שׁוֹין גֶעבֶּעטְן צוּ קוּמֶען דִינֶען אַלְס רָב אִין דִי שְׁטָאט בּוּקַאוְוסְק. עֶר פְלֶעגְט אָבֶּער נָאךְ אַלְץ כְּסֵדֶר גֵיין צוּם הֵיילִיגְן זֵיידְן, דֶער צַאנְזֶער רָב, אוּן פוּן אִים מְקַבֵּל זַיין תּוֹרָה אוּן אַ וֶועג אִין עֲבוֹדַת הַשֵׁם.

דֶער בָּאבּוּב'עֶר רָב הָאט גֶעהַאט אַ שְׁטַארְקֶע אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל אוּן גֶעזֶען אִין יֶעדְן אִיד נָאר גוּטְס. עֶר הָאט קֵיינֶעם נִישְׁט אַוֶועקְגֶעמַאכְט, אֲפִילוּ דֶעם שְׁוַואכְסְטְן אִיד, אוּן דוּרְכְדֶעם הָאט עֶר אַסַאךְ אִידְן צוּרִיקְגֶעבְּרֶענְגְט צוּם אֵייבֶּערְשְׁטְן.

מֶען קֶען דָאס זֶען פוּן דִי פָאלְגְנְדֶע מַעֲשֶׂה.

אֵיינְמָאל אִיז אַ פְרוֹי, אַן אַלְמָנָה, גֶעקוּמֶען צוּ דֶעם רָב פוּן אִיר שְׁטָאט מִיט אִיר אֵיינְצִיג קִינְד, אוּן אָנְגֶעהוֹיבְּן וֵויינֶען.

"רָב לֶעבְּן, מַיין מַאן אִיז מִיר נִפְטָר גֶעוָוארְן אוּן עֶס אִיז מִיר אִיבֶּערְגֶעבְּלִיבְּן נָאר דֶער אֵיינְצִיגֶער זוּן. אָבֶּער לֵיידֶער, קֶען עֶר נִישְׁט קַיין עִבְרִי, עֶר קֶען נִישְׁט לֶערְנֶען, אוּן עֶר קֶען אֲפִילוּ נִישְׁט זָאגְן קַיין קַדִישׁ. אֶפְשָׁר קֶען מִיר דֶער רָב הֶעלְפְן?"

דֶער רָב הָאט גֶעגֶעבְּן אַ קוּק אוֹיף דֶעם זוּן. עֶר הָאט אוֹיסְגֶעזֶען וִוי נִישְׁט קַיין עֶרְלִיכֶער בָּחוּר; זַיינֶע הָאר זֶענֶען גֶעוֶוען בַּאוַואקְסְן אוּן זַיינֶע קְלֵיידֶער זֶענֶען נִישְׁט גֶעוֶוען עֶרְלִיךְ. עֶר אִיז גֶעשְׁטַאנֶען אִין אַ זַייט אוּן גֶעוַוארְט צוּ הֶערְן וָואס דֶער רָב זָאגְט.

לֵיידֶער אִיז יֶענֶער רָב נִישְׁט גֶעוֶוען קַיין עֶרְלִיכֶער רָב.

דֶער רֹאשׁ יְשִׁיבָה זָאגְט אוּנְז כְּסֵדֶר, דַארְף מֶען אַסַאךְ בֶּעטְן דֶעם אֵייבֶּערְשְׁטְן מֶען זָאל זוֹכֶה זַיין צוּ הָאבְּן אַן עֶרְלִיכְן רָב וָואס וֶועט אוּנְז מַאכְן פַאר עֶרְלִיכֶע אִידְן, וַוייל לֵיידֶער זֶענֶען דָא אַסַאךְ מָאל רַבָּנִים וָואס זֶענֶען "פַארְפִירֶער" - זֵיי נַארְן אוֹיס מֶענְטְשְׁן. וִויאַזוֹי קֶען מֶען זוֹכֶה זַיין אָנְצוּקוּמֶען צוּ אַן עֶכְטְן עֶרְלִיכְן רָב? נָאר דוּרְךְ אַסַאךְ בֶּעטְן דֶעם אֵייבֶּערְשְׁטְן: "הֵיילִיגֶער בַּאשֶׁעפֶער, פִּיר מִיךְ אוֹיפְ'ן רִיכְטִיגְן וֶועג. הֶעלְף מִיךְ זַיין בַּיים צַדִיק אֱמֶת מַיין גַאנְץ לֶעבְּן."

דֶער רָב פוּן יֶענֶע שְׁטָאט, וֶועלְכֶער אִיז לֵיידֶער נִישְׁט גֶעוֶוען אַזוֹי עֶרְלִיךְ, הָאט זִיךְ אָנְגֶערוּפְן צוּ דֶער מַאמֶע: "פַאר צוּ רֶבִּי שְׁלֹמֹה בָּאבּוּב'עֶר, עֶר הָאט אַ יְשִׁיבָה פַאר אַ בָּחוּר פוּנְקְט וִוי דַיין זוּן."

יֶענֶער רָב הָאט גֶעוָואלְט דֶערְמִיט חוֹזֶק מַאכְן פוּנֶעם בָּאבּוּב'עֶר רָב אוּן אִים פַארְשֶׁעמֶען. עֶר הָאט גֶעמֵיינְט אַז דֶער רָב וֶועט זִיךְ בַּאלֵיידִיגְן אוּן טְרַאכְטְן, "אַזַא בָּחוּר שִׁיקְסְטוּ מִיר?"

אָבֶּער עֶר הָאט גֶעהַאט אַ גְרוֹיסְן טָעוּת.

דֶער בָּחוּר אִיז אָנְגֶעקוּמֶען צוּם הֵיילִיגְן בָּאבּוּב'עֶר רָב אוּן אִיז אַרַיין צוּ אִים. עֶר זָאגְט אִים: "מֶען הָאט מִיר גֶעזָאגְט אַז אִיר קֶענְט אַרַיינְנֶעמֶען אַזֶעלְכֶע בָּחוּרִים וִוי מִיר."

דֶער בָּאבּוּב'עֶר רָב, וֶועלְכֶער הָאט גֶעהַאט אַ גְרוֹיסֶע יְשִׁיבָה מִיט גְרוֹיסֶע תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, הָאט גְלַייךְ פַארְשְׁטַאנֶען אַז דֶער בָּחוּר קֶען אֲפִילוּ נִישְׁט קַיין אַלֶף-בֵּית אוּן אַז עֶר וֶועט זִיךְ נִישְׁט פִילְן בַּאקְוֶועם צְוִוישְׁן דִי חֲסִידִישֶׁע בָּחוּרִים. אָבֶּער עֶר הָאט חָלִילָה נִישְׁט אַוֶועקְגֶעשִׁיקְט אָדֶער פַארְשֶׁעמְט דֶעם בָּחוּר, נָאר **עֶר הָאט אִים אוֹיפְגֶענוּמֶען זֵייעֶר וַוארֶעם אוּן אִים גְלַייךְ אַרַיינְגֶענוּמֶען אִין זַיין יְשִׁיבָה.**

דֶער בָּאבּוּב'עֶר רָב זצ"ל הָאט בַּאצָאלְט גֶעלְט פוּן זַיין אֵייגֶענֶע טַאשׁ, פַאר אַ אִיד וָואס זָאל לֶערְנֶען מִיט אִים א-ב, דֶערְנָאךְ עִבְרִי, חוּמָשׁ, מִשְׁנַיוֹת אוּן גְמָרָא. אוֹיךְ הָאט עֶר אִים גֶעקוֹיפְט נֵייעֶ שֵׁיינֶע חֲסִידִישֶׁע קְלֵיידֶער אוּן אִים אַרַיינְגֶענוּמֶען צוּ זִיךְ וִוי אַן אֵייגְן קִינְד.

דֶער בָּחוּר, וֶועלְכֶער אִיז גֶעוֶוען אַן עֶרְלִיכֶער, אַ תְּמִימוּת'דִיגֶער אוּן הָאט אוֹיךְ גֶעהַאט אַ גוּטְן ווִילְן, הָאט אַלֶעס גֶעפָאלְגְט וָואס דֶער רָב הָאט אִים גֶעזָאגְט, אוּן עֶר אִיז צוּם סוֹף אוֹיסְגֶעוַואקְסְן אַ גְרוֹיסֶער עֶרְלִיכֶער אִיד.

עֶטְלִיכֶע יָאר אִיז דֶער בָּחוּר דָארְט גֶעזֶעסְן, אוּן **פוּן אַ צוּלָאזְט גַאסְן-קִינְד אִיז עֶר גֶעוַואקְסְן אַ גְרוֹיסֶער תַּלְמִיד חָכָם.**

בְּעֶרֶךְ צְוֵויי יָאר אִיז עֶר גֶעוֶוען אִין יְשִׁיבָה. אֵיין טָאג הָאט דֶער בָּחוּר בַּאקוּמֶען אַ בְּרִיוו פוּן זַיין מַאמֶע, דִי אַלְמָנָה. אִין דֶעם בְּרִיוו שְׁרַייבְּט זִי אַז זִי ווִיל אַז אִיר זוּן זָאל אַהֵיימְקוּמֶען אוֹיף יוֹם טוֹב פֶּסַח.

דֶער בָּחוּר אִיז אַרַיין צוּ זַיין רֶבִּי'ן אוּן אִים גֶעווִיזְן דֶעם בְּרִיוו. דֶער רֶבִּי הָאט אִים גֶעזָאגְט אַז עֶר זָאל אַהֵיימְפָארְן, אוּן הָאט מִיטְגֶעשִׁיקְט אַ בְּרִיוו וָואס עֶר זָאל אִיבֶּערְגֶעבְּן פַאר יֶענֶעם נִישְׁט-עֶרְלִיכְן רָב וָואס הָאט אִים אַהֶערְגֶעשִׁיקְט.

אִינֶעם בְּרִיוו הָאט דֶער בָּאבּוּבֶער רָב גֶעשְׁרִיבְּן אַ גְרוֹיסְן יְיַשֶׁר כֹּחַ פַארְן אִים מְזַכֶּה זַיין מִיט אַזַא גְרוֹיסֶע מִצְוָה, אוּן עֶר הָאט דֶערְצֵיילְט וָואסְפַארַא תַּלְמִיד חָכָם דֶער בָּחוּר אִיז גֶעוָוארְן.

דֶער רָב הָאט נִישְׁט גֶעגְלֵייבְּט וָואס עֶר זֶעט. עֶר הָאט גֶעדֶענְקְט אַ בָּחוּר וָואס הָאט אוֹיסְגֶעזֶען ווִי אַ נִישְׁט-עֶרְלִיכֶער אִיד, אוּן דָא זֶעט עֶר פַאר זִיךְ אַן אֵיידֶעלְן בֶּן תּוֹרָה.

רֶבִּי שְׁלֹמֹה זצ"ל, מִיט זַיין שְׁטַארְקֶע אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל אוּן דוּרְכְ'ן קוּקְן גוּט אוֹיף דֶעם בָּחוּר, הָאט אִים אִינְגַאנְצְן אִיבֶּערְגֶעדְרֵייט.

אַזוֹי זָאגְט דֶער הֵיילִיגֶער רֶבִּי אִין לִיקוּטֵי מוֹהֲרַ"ן (תּוֹרָה רפ"ב), אַז דוּרְךְ קוּקְן גוּט אוֹיף אַ צְוֵוייטְן אִיד קֶען מֶען אִים אִינְגַאנְצְן אִיבֶּערְדְרֵייעֶן צוּ וֶוערְן אַ גְרוֹיסֶער צַדִיק.

אוֹיךְ לֶערְנֶען מִיר פוּן דִי מַעֲשֶׂה דֶעם גְרוֹיסְן כֹּחַ פוּן אַ גוּטְן ווִילְן. אֲפִילוּ אַ אִינְגְל וָואס הָאט נִישְׁט גֶעקֶענְט קַיין א'-ב', אוּן הָאט נִישְׁט גֶעווּאוּסְט ווִיאַזוֹי מֶען פִירְט זִיךְ עֶרְלִיךְ, אָבֶּער ווִיבַּאלְד עֶר הָאט גֶעפָאלְגְט אַן עֶרְלִיכְן אִיד אוּן גֶעהַאט אַ גוּטְן רָצוֹן, אִיז עֶר מִיט אַסַאךְ תְּפִלָּה אוֹיסְגֶעוַואקְסְן אַ גְרוֹיסֶער עֶרְלִיכֶער אִיד.

שְׁפֶּעטֶער הָאט דֶער בָּחוּר חֲתוּנָה גֶעהַאט אוּן אוֹיפְגֶעשְׁטֶעלְט אַן עֶרְלִיכֶע שְׁטוּב, אוּן זַיינֶע דוֹרוֹת צִיעֶן זִיךְ נָאךְ בִּיז הַיינְט!

זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ.

טרעפליך

טרעף די פאלגענדע בילדער

שכח אייבערשטער מ׳פאקט זיך צו קאנטרי

געמאלן דורך: **ר. וועבערמאן**

דעם רבינ'ס חדר

א שיחה אין א בילד

וועלכע שיחה פון רבי'ן דערמאנט דיך די בילד?

ענטפער פון פאריגע וואך:

דער רבי האט געזאגט: ״אדער א נסיון אדער א בזיון!״

ברסלב'ע חידות

אין וועלכע שטאט איז דער הייליגער רבי געבוירן געווארן?

א. ברסלב
ב. מעזיבוש
ג. בארדיטשוב
ד. מעדוועדיווקע

ענטפער פון פאריגע וואך:

די לעצטע ווערטער פון ר׳ נתן איז געווען ״חנון המרבה לסלוח״

געב א שמייכל

וועלכע זאך האט איין האנט, און טויזנט פיס?

א בעזעם

געברענגט צו אייך דורך הר״ר אלחנן חיים רוטה שליט״א, גבאי צדקה פאר משפחות אין נויט

א שטיקעלע ספר המדות

אֲכִילָה

ד. בַּעֲוֹון עִנּוּי הַדִּין וְעִוּוּת וְקִלְקוּל הַדִּין וּבִטּוּל תּוֹרָה, בַּצָּרַת בָּא, וּבְנֵי אָדָם אוֹכְלִים וְאֵינָם שְׂבֵעִים וְאוֹכְלִים לַחְמָם בַּמִּשְׁקָל.

דִי עֲבֵירָה פוּן פַארְשְׁלֶעפְּן אוּן פַארְדְרֵייעֶן אַ דִין תּוֹרָה, אוּן אוֹיךְ דִי עֲבֵירָה פוּן בִּיטוּל תּוֹרָה, בְּרֶענְגְט אַ טְרוּקֶענִישׁ אוּן אַן הוּנְגֶער, מֶענְטְשְׁן וֶוערְן נִישְׁט זַאט פוּנֶעם עֶסְן, אוּן מֶען דַארְף אָפְּוֶועגְן אוּן אָפְּמֶעסְטְן דָאס עֶסְן.